

DEK-E-DU PAZI

Omna nokte, ye du e quaradek, ulu marchas super mea kapo.

Me esis che mea onklino dum un semano, en olda domo an la bordo dil urbo. La domo havas tri etaji, e la triesma esas klozita de plu longa tempo kam me vivis.

L'unesma nokto me kredis ke la bruiso esis la sango en mea oreli. La duesma nokto me kontis: dek-e-du pazi de la pordo til la fenestro, e retroe. Tri foye. Pose silenco.

Me esas la tipo qua notas. Mea onklino ridis kande el vidis mea kayero apud la lito. "Tu kontas lu?" "Yes." "Bona. Nulu altra kontas."

Me questionis quo esas super mea chambro. El dicis: "Nulo. Ta apartamento esas vakua ja de tri yari."

Me dubitis pri el. Ye la triesma nokto me iris adsupre kun mea lampo. La pordo esis klozita e la seruro esis olda. Me pozis mea orelo adsur la ligno e me audis nulo. Lore la pazi komencis, de la altra latero dil pordo, e finis exakte ube me stacis.

Ye la matino me dicis a mea onklino ke me esis supre. El pozis sua taso adsur la tablo e dicis: "Bone. Nun lu savas ke tu existas."

Me ne dormis dum la lasta nokto. Ye du e quaradek, nulo super la kapo. La domo esis tam silencoza ke me audis mea propra respiro.

Lore la pazi komencis en la koridoro, an mea propra etajo.

Dek-e-du pazi. La lasta esis exakte avan mea pordo. Me kontis, e me esperis ke ol esos la fino. Esis un pazo plu.

Me ne apertis.

Ye la matino mea onklino pozis la taso avan me e dicis: "Tu esis la unesma qua ne apertis." El ne ridis ta foye.

De lore me notas du kolumni. En l'unesma esas la nokti kande ulu marchas. En la duesma esas la nokti kande nulu marchas. La duesma esas plu longa. Me ne savas ube lu esas en ta nokti.

Emma Iland